

РЕШЕНИЕ

№ 3544

гр. София, 27.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 25.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7800** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителен и процесуален кодекс, вр. чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси.

Образувано е по жалба на [фирма] със съдебен адрес [населено място] [улица] СРЕЩУ ОТКАЗ с изх.№0700/0268 от 11.08.2011г. на началник отдел при ДПАМДТ-район „В.” –Столична Община /л.6/, с искане за отмяната му в частта, в която е постановено, че дружеството-жалбоподател няма право да иска заличаване на партидата на лицата К. Г. С. и Ц. Г. Ц. за имот, находящ се на адрес [населено място], [улица], Столична община, район В., с площ от 247,50 кв.м. от квартал 28 по плана на [населено място], местност „западно направление, за който поземлен имот е отреден УПИ VIII – 8 и 9.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на писмото и се иска неговата отмяна. Позовава се на Решение № 2000/28.04.2011г. на Административен съд София-град, Второ отделение,28 състав, което не било изпълнено от ответника – нямало пречка дружеството да поиска заличаване на партидата пред административния орган и при отказ да се образува ново производство. В този смисъл в обжалваното писмо немотивирано се отказвало заличаване на имотната партида на посочени в искане на дружеството от 10.08.2012г. лица, неправилно се тълкувало съдебното решение. Допълнително се твърди неточности в декларацията на физическите лица, от което извод, че бил деклариран съседен имот. Твърди компетентност на ответника да издаде писмото съответно да заличи имотна партида.

Ответникът - началник отдел „В.“ при ДПАМДТ на Столична община, оспорва жалбата, поддържа законосъобразност на писмото, тъй като нямал право и законово основание да откаже да приеме декларация и нямало производство, в което да откаже да разгледа спор за неправилно деклариран имот и за две декларации, подадени за един и същ имот от различни лица. Стоял и въпроса дали е един и същи имот, защото било безспорно, че попадат в едно УПИ, но коя точно част от него касае имота на едното и другото лице не било ясно. Декларацията не съставлявала заявление за собственост, а за плащане на данъци за определен имот.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, а във връзка с компетентността на ответника да издаде обжалваното писмо - писмо МДТ -2600- 94 (5) на директора на ДПАМДТ.

Съдът като съобрази приетите по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, като извърши служебна проверка на обжалвания по делото акт на основанията по чл.160,ал.2 ДОПК, приема за установено следното:

По фактите:

Административното производство по издаване на обжалваното писмо е образувано по молба № 0700/0268/10.08.-2011г. дружеството до дирекция ПАМДТ „В. на Столична община, с което въз основа на приложено влязло в сила съдебно решение - №2000/28.04.2011г. по адм.д. 9712/2012г. на Административен съд София-град, е направено искане да бъде заличена имотната партида на физическите лица, „афиширали се като собственици” на имота на [фирма], представляващ поземлен имот № 8, находящ се в [населено място], [улица], Столична община, район В., с площ от 247,50 кв.м. от квартал 28 по плана на [населено място], местност „Западно направление”, за който поземлен имот е отреден УПИ VIII – 8,9, заедно с изградените в имота едноетажна паянтова постройка с площ от 23 кв.м. и паянтов навес с оградени стени с площ от 10 кв.м. Посочени се и физическите лица, които съгласно отговор с изх.№ 0600/011/03.02.2011г. към последната дата имали партида – К. Г. С. и Ц. Г. Ц..

На посоченото искане на дружеството е отговорено с обжалваното по делото писмо – с изх.№ 0700/0268/11.08.2011г. издадено от началник на отдел В. при ДПАМДТ на Столична община. В същото е посочено, че съгласно съдебното решение незаконосъобразен е само отказът на администрацията да предостави информация, а по молбата от 10.08.2011г. за заличаване на партидата на К. С. и Ц. Ц. за имот, находящ се на адрес [населено място], [улица], „потвърждаваме горното съдебно решение в частта, че жалбоподателят няма право да иска заличаване на партидата”.

С решение - №2000/28.04.2011г. по адм.д. 9712/2012г. на Административен съд София-град, съдът е разгледал оспорване на [фирма] против отказ с изх.№ 03-07-00/0353 от 08.12.2010г. на ответника по искането на дружеството, за това конкретни лица имат ли имотна партида за процесния имот, информация можело да се предостави само по реда на чл. 74 и 75 ДОПК, като с решението си съдът е постановил отмяна на отказа и е върнал преписката на ответника да се произнесе по искането.

Изрично в мотивите на съдебното решение е обсъдено, че искането за заличаване на партидата е изразено в хода по същество на делото, но предметът на делото е

представлявал само отказа по искането за разкриване на информация дали на името на конкретни лица е имало открита партия. Такава информация била предоставена: „В хода на делото ответникът с писмо от 07.02.2011г. е посочил, че на името на К. С. и Ц. Ц. има открита партия, като на М. А. и на името на К. М. няма и това не дава право на жалбоподателя да иска заличаване на партията.”

Също според мотивите на решението: ”Новото искане евентуално ще оформи ново произнасяне на ответника и ако същото е неблагоприятно за дружеството – ще бъде предмет на последващо съдебно производство, инициирано отново от страна на жалбоподателя”.

[фирма] твърди, че е собственик на имота придобит от дружеството чрез покупко-продажба съгласно нотариален акт № 130, том III, от 28.07.2005г. от Е. Х., С. Б. и Р. Г., в качеството им на наследници на М. А., която съгласно Решение № 5776/04.12.1998г. на ВАС по ам.д. 1025/1997г. за единствен собственик на имота по реституция е призната именно М. А.. С посоченото решение съдът е отменил и протокол по преписка № 17/56г. на Димитровски районен народен съвет, с която по разпореждане на министерски съвет бил отчужден имот с планоснимачен № 8, съставляващ парцел XIa в кв. 228 по плана на [населено място], [улица] – дворно място от 247,50 кв., застроено, собственост на М. С. А.. За имота е представена скица по делото на лист 20.

На лицата К. С. и Ц. Ц. е открита партия за имот, находящ се на адрес [населено място], [улица], съгласно нотариален акт № 191/1923 г., изрично удостоверено с писмо на л. 41 от делото от ответника, които факти не са оспорени от жалбоподателя. Дружеството твърди, че тези лица основават правото си на собственост на друг нотариален акт – от 1930 г. представен на л.17 от делото, което съдът приема за недоказано по делото, доколкото фактите в писмото на ответника не са оспорени. Същественото в случая е обстоятелството, че между физическите лица и дружеството не са възникнали правоотношения, свързани с прехвърлянето на правото на собственост за процесния имот чрез правна сделка или по наследство.

За компетентността на ответника да издаде процесното писмо е представена длъжностна характеристика, от която е видно, че същият, подчинен на директора на дирекция ПАМДТ на СО, осигурява контрол върху прилагането на законодателството и действията на служителите от отдела - свързани безспорно и с местните данъци по ЗМДТ.

Съгласно писмото на л. 63 от делото директорът на ДПАМДТ заявява, че нормативно няма уредба за това кой да заличава партии за декларирани недвижими имоти. В практиката, когато безспорно служебно се установи промяна на собствеността, служебно по своя инициатива се отразява това обстоятелство в данъчната партия, която се закрива, както и когато продавачът на имота уведоми за промяна на собствеността, представи документ и направи искане за закриване на партията. Тези действия се предприемали да не се формира изкуствено задължение за имота. Счита за неприложимо за целите на ЗМДТ едно лице да иска закриване на данъчна партия на друго лице, тъй като правомощията на органите касали „установяване, събиране и обезпечаване на местни данъци и такси, а не разрешаване на гражданскоправни спорове от вещно-правен характер”.

Обжалваното писмо е връчено на 26.08.2011г., а жалбата до съда е с дата 09.09.2011г.

Правни изводи на съда:

Правният спор по делото касае декларирането на недвижим имот по ЗМДТ и откритата партия за същия за целите на събиране на данъка върху недвижимите имоти - за имот на територията на район В. на Столична община.

Доколкото действително искането на жалбоподателя за заличаване на имотна партия на друго лице не е изрично нормативно регламентирано в ЗМДТ или в друг нормативен акт – в това число и в Списъка на унифицираните наименования на административните услуги, публикуван на електронната страница на Министерския съвет, то съдът следва да приложи процедура съобразно естеството на искането, по повод на което е издаден.

Тъй като съгласно чл.4 ,ал.1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва по реда на ДОПК, а декларирането е свързано именно с установяването на данъка върху недвижимия имот, то съдът дължи проверка на обжалвания акт на всички основания по чл.160,ал.2 ДОПК, приложим субсидиарно за всички оспорвания пред съд по кодекса, съгласно чл.144 , ал.2 ДОПК. Така съдът съгласно чл.160,ал.2 ДОПК следва да провери дали обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби за издаването му.

Обжалваното писмо представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК, тъй като административният орган не е уважил искането на дружеството, твърди се засягане на правото на собственост - по съображение, че други лица се афишират като собственици на същия имот и поради това е налице интерес от оспорването му.

Тъй като се касае за оспорване на акт във връзка с данъчна декларация, то по аналогия субсидиарно е приложим редът за оспорване по чл.107, ал.4 ДОПК и конкретно оспорването на акта направо пред съда – в 14-дневен срок от получаването му, тъй като оспорването по административен ред е предвидено като правна възможност. Жалбата до съда е подадена в срока по последната разпоредба,14-дневен от датата на връчването.

Изложеното обосновава допустимост на жалбата по делото и съдът следва да разгледа същата по същество.

Предвид заеманата длъжност от ответника и възложените с длъжностната характеристика функции – за контрол в рамките на отдела за законосъобразност, то съдът намира, че обжалваното писмо е издадено от компетентен орган, предвид заеманата длъжност от ответника и възложените с длъжностната характеристика функции, в това число е налице и териториална компетентност съобразно местонахождението на имота.

Съдът намира, че не е налице влязло в сила съдебно решение, което да задължава ответника да заличи партията за процесния имот, открита на К. С. и Ц. Ц.. Решение - №2000/28.04.2011г. по адм.д. 9712/2012г. на Административен съд София-град, съдът е разгледал оспорване на [фирма] против отказ с изх.№ 03-07-00/0353 от 08.12.2010г. на ответника по искането на дружеството, за това конкретни лица имат ли имотна партия за имота, и на основание чл.298,ал.1 ГПК само по направеното искане е влязло в сила. Изрично в обсъдените мотиви на решението е посочено, че предмет на произнасяне не представлява направеното в хода на делото

искане за заличаване на имотната партида и решението не е влязло в сила по такъв въпрос. Поради това постановеният отказ с обжалваното писмо от ответника не е в противоречие със влязло в сила решение и не е нищожно по смисъла на чл.177,ал.2 АПК.

Доколкото действително искането на жалбоподателя за заличаване на имотна партида на друго лице не е нормативно регламентирано в ЗМДТ или в друг нормативен акт – в това число и в Списъка на унифицираните наименования на административните услуги, публикуван на електронната страница на Министерския съвет, то съдът не установява нарушение на процесуалните правила или формата на издаване на акта.

Така постановеният отказ е и материално –законосъобразен. На първо място, с влязлото Основателни са доводите на ответника, че няма правомощие да закрие данъчна партида на друго лице. Това произтича от установения режим на деклариране на недвижимите имоти.

Задължените за данъка върху недвижимите имоти лица по чл.11 ЗМДТ – собствениците или лицата, на които е учредено вещно право на ползване, концесионерът, или лицето, на което държавен или общински имот е предоставен за управление, са задължени в определен срок да подадат декларация по образец пред общинската служба по местонахождението му, съгласно чл.14 ЗМДТ. Подлежи на деклариране от данъчнозадължените лица и промяната на декларирани обстоятелства в определен срок от възникването им - чл.14, ал.3 ЗМДТ.

Правомощията на органите по приходите по подадена декларация не включват проверка на правото на собственост. Съгласно първото изречение на чл.18 ЗМДТ, служителят на общинската администрация проверява подадените декларации, но тази проверка касае само обстоятелствата, за които съгласно второто изречение може да отправи искане до данъчно задълженото лице: да представи допълнителни данни за облагаемия имот, да сверява данните от декларацията със счетоводните книги, планове, скици и документи, въз основа на които имотът се притежава или се ползва, а при нужда – и чрез измерване.

Задължението за деклариране на имотите по чл.14,ал.1 ЗМДТ от собственика не е свързано с притежаването на документ за собственост от декларатора – тъй като в разпоредбата се посочва „или придобитите по друг начин имоти”, Съгласно чл. 77 от Закона за собствеността (ЗС) правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Така за придобиването на собственост по давностно владение в чл. 79 ЗС е предвидено непрекъснато владение през определен в закона период от време, без това да се свързва с признаването или удостоверяването на това право..

Следва извод, че разпоредбата на чл.14,ал.1 ЗМДТ като въвежда общо задължение за деклариране на подлежащите на облагане с данък имоти, свързва декларирането единствено с преценката на декларатора за качеството му на данъчнозадължено лице по смисъла на чл.11 ЗМДТ за конкретен недвижим имот, без това да се свързва с признаването или удостоверяването на това право или с притежаването на документ, респективно с проверката на правото на собственост при декларирането.

Този извод не противоречи на административната практика, заявена от директора на ДПАМДТ на Столична община за служебно заличаване на имоти, тъй като същото се извършва само когато администрацията безспорно има уверението, че правото на собственост е загубено от декларатора, т.е. когато администрацията е уверена, че

няма спор относно правата или лицето изрично декларира загубване на правото на собственост. Съгласно чл.99 от ЗС, правото на собственост се загубва ако друг го придобие или собственикът се откаже от него.

Не е такъв обаче случаят когато различни лица претендират, че са данъчно задължени лица по смисъла на чл.11 ЗМДТ като собственици на един и същи имот, в този случай не е налице изгубване на правото на собственост, а спор за материално право. Казусът по делото е именно такъв, тъй като дружеството не е придобило процесния имот от К. С. и Ц. Ц. или обратното. Както дружеството така и тези лица претендират на самостоятелно независимо основание придобиването на правото на собственост върху един и същи имот и по начин, който изключва дружеството, съответно физическите лица като настоящи или бивши собственици на имота.

От задължението за деклариране по чл.14,ал.1 и ал.3 от ЗМДТ не може да се направи извод, следва ли да се заличи една от двете партии и какъв критерий да се приложи – по време на деклариране или съобразно последния издаден документ за собственост например. Не е разписано и правомощие по чл.18,ал.1 от последния закон за заличаване на партида поради промяна на декларирани обстоятелства, когато един и същ имот е деклариран от различни лица.

Тъй като е налице спор за материално право, свързан със защитата на правото на собственост върху недвижим имот, предвидена по чл. 108 – 109а ЗС, този може да бъде разрешен само в исково производство по реда на ГПК чрез предявяване на иск по чл.124,ал.1 ГПК.

Предвид всичко изложено, правилно ответникът е посочил в обжалваното писмо, че дружеството –жалбоподател няма право да иска заличаване на партидата, обжалваното писмо е и материално законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не е направил искане за разноси и съдът не се произнася.

По изложените правни и фактически съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес [населено място] [улица] СРЕЩУ ОТКАЗ с изх.№0700/0268 от 11.08.2011г. на началник отдел при ДПАМДТ-район „В.” –Столична Община.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: